

AMER HADŽIĆ

Rođen je 26.01.1987. godine u Sarajevu. Osnovnu školu i Srednju školu primijenjenih umjetnosti, odsjek Reklamna grafika, završio je u Sarajevu.

Akademiju likovnih umjetnosti, odsjek Grafika, u klasi profesora Salima Obralića, završava 2010. godine. Trenutno je na postdiplomskom studiju. Sudjelovao je u mnogim grupnim izložbama, projektima i kolonijama. Od 2009. godine član je ULU HKD Napredak, a od 2011. godine član je ULUBIH-a, te 2011. godine osniva Udruženje za promociju kulture i umjetnosti "Arka".

Kontakt: mob.: +387 61 255 759, e-mail: hadzic_amer@hotmail.com

▲ Bez naziva, kombinovano, unikatni otisak, 56x39 cm, 2011. godina

▲ Bez naziva, kombinovano, unikatni otisak, 56x39 cm, 2011. godina

◀ Bez naziva, vernis-mou, akvatinta, bakropis, 84x62,5 cm, 2000. godina

▲ Bez naziva, kombinovana tehnika, 77,5x55 cm, 2011. godina

◀ Bez naziva, kombinovana tehnika, 77,5x55 cm, 2011. godina

▶ Bez naziva, vernis-mou, akvatinta, bakropis, 84x60,5 cm, 2010. godina

30. mart – 13. april 2012.

Gradska galerija Bihać

USNULI I PRITAJENI SVJETOVI

Izložba grafika Admira Ganića
i Amera Hadžića

Izložba grafika Admira Ganića i Amira Hadžića

USNULI I PRITAJENI SVJETOVI

PREDGOVOR

Osim na pergameni i hartiji, historija Bosne "zapisana" je na njenom tlu, ljudima, jeziku i kulturi, koji rječitno govore o njenom ambijentu, životu i duhu, napose o fenomenu Bosne, koji ne dozvoljava poimanje samo na osnovu racionalističkih projekcija uma koji teži ka hronološkom registrowanju prošlosti, tipologizaciji prostora, življenja i običaja, taksativnom ustrojstvu pojmova, pojava i događaja. Polivalentnost bića Bosne otvara svoju suštinu poimanju i sa pozicija transracionalnog iskaza, koji kao takav podrazumijeva međusobnu fluidnu integraciju spoznaje i intuicije, iskustva i emocije, spiritualizma i intimizma.

Ova digresija dolazi otud što se susrećemo sa radom dva mlada autora koji dolaze iz miljea bh. grafike koja već posjeduje jaku tradiciju, posebno onaj njen segment koji je njegovao parametar "vraćanja ka nostalgiji" i tradiciji, koji je u velikoj mjeri zavisio od genius loci sredina iz kojih su pojedini autori proizišli. Simptom tog vraćanja uočljiv je i u grafici Ganića i Hadžića, i to prije svega u uslovnoj prevazi realističkih predstava i otvorenim referencijama na kulturu – motive stare arhitekture i ambijent stare Bosne. Ovoj orijentaciji i umjetničkom mentalitetu prožetom tradicijom, dakako, ne odgovara prefiksacija "tradicionalizam" s obzirom da u intimnim formama na njihovim grafičkim listovima obitavaju "usnuli" i "pritajeni" svjetovi lišeni euforije patetičko-sentimentalističkog diskursa koji bi težio ka interpretaciji, integraciji i očuvanju sistema iskaza i vrijednosti iz prošlosti.

Umjesto idealiziranja i glorifikacije kolektivne prošlosti, ovdje stoji opredje-

ljenje ka približavanju duha jednog minulog vremena – poniranje u poetsku suštinu i smisao ambijenta zavičaja koji subjektivni doživljaj u umjetničkoj transformaciji ovdje podaje u njegovoj izvanvremenskoj dimenziji. Probojem u polje koje pulsira u prostoru između tradicije i metahistorije, Ganić i Hadžić grade svoje imaginarne svjetove u kojima se sublimiraju realni prostor i san, eho intimizma i lokalnog predanja. Međutim, to je još uvijek svijet mašte koja je obuzdana eksplicitnom asocijacijom na konkretan kulturološki krug ili fragment njegovog bića, koji se kod Ganića realizira u vidu umjerene fanazmagorije gdje onirička intonacija prožima cijeli prostor slike, dok nas Hadžić jednim pažljivo odmjerenim pozicioniranjem fragmenata i elemenata unutrašnje strukture drevnog urbanog mikrokosmosa na svojoj slici uvodi u prostor meditacije.

U skladu sa programom spleta realnih i irealnih elemenata koji određuje projekcije njihovih vizija, ovi autori na svojim grafičkim listovima grade jedan perspektivni slikovni prostor koji, kao što su to pokazali Šagal, De Kiriko i Dali, predstavlja najpodesniji način za iskazivanje onoga što dolazi iz sfere imaginacije, sna i halucinacije. Stoga nas u prostoru Ganićeve slike fascinira magična igra vertikalne, obrnute, atmosferske, pa i kolorističke perspektive, koja ovaj ambijent postavlja u jedan ekstratemporalni momenat, ali ga ne petrificira, već mu daje životnost sa blagom dozom dramatik. S druge strane, Hadžićeva geometrijska perspektiva je u skladu sa uzvišenom duhovnom dimenzijom prostora koju prožima metafizička realnost. To je prostor slike koji je miran i "pročišćen", a ipak nije statičan i sterilan. Na tom fonu je kod Hadžića i redukcija sadržaja i forme, i sklonost ka oskudnom koloritu

koji je na relaciji svijetlo-tamno sveden na tonske vrijednosti crne, sive, bijele i bež, sa povremenim pojavljivanjem plave, žute i ljubičaste u konzistentnim "lihgt" zonama, što ovom metafizičkom ambijentu tada daje i izvjesnu halucinantnu notu.

Kad je u pitanju kulturološki kod koji prožima ambijent njegovog "usnulog" zavičaja, Ganić je nešto određeniji, ne ulazeći u polemiku koja se vodi na ravni historiografsko-politološko-kulturološkog diskursa, a koja se tiče pripadnosti tog koda određenom krugu, eri, periodu, naciji... On se referiše samo na ono što je izvjesno – bosanski urbani ambijent je drevan i njime provjeva jedan poseban duh artikulacije civiliziranog i rudimentarnog, artifičijelnog i prirodnog. Otuda ona razigrana sloboda u međusobnom pozicioniranju semioloških elemenata u prostoru slike koja prezentira njegovo poetsko-nadrealno viđenje zavičaja.

Ako ćemo Ganiću atribuirati jedan poetsko-realistički i fantastični repertoar koji je blizak Šagalu, ali koji nikada ne prelazi u čistu fantastiku, onda u Hadžićevom pristupu možemo tražiti i određene reminiscencije na De Kirika, iako je ovdje problem djelomično postavljen na jednom historijskom i emotivnom planu sa primjesama poetskog u duhu Draguljeve tenzije ka zavičaju i isticanju metafizičke snage prostora i ambijenta. No slična umjetnička ideologija ova dva mlada autora sa dokazanim, gore spomenutim umjetničkim veličinama i reminiscencije na njihova djela ne zatvaraju horizont njihovog umjetničkog imaginarija, koji egzistira nezavisno od previranja na velikoj svjetskoj sceni" i koji je već dosegao do prepoznatljivih svjetova i stadija izgrađenih individualnih profila dvojice autora.

Ervin Klepo,
dipl. historičar umjetnosti

ADMIR GANIĆ

Rođen je 23. 01. 1987. godine u Sarajevu. Osnovnu školu i Gimnaziju završio je u Visokom. Godine 2006. upisao je Akademiju likovnih umjetnosti u Sarajevu, smjer Grafika, u klasi profesora Salima Obralića, gdje i završava 2010. Trenutno je student postdiplomskog studija. Do sada je izlagao na jednoj samostalnoj izložbi, te više kolektivnih, i to u Sarajevu, Visokom, Zenici, Banjoj Luci, Goraždu, Mostaru, Tuzli i drugim bosanskohercegovačkim gradovima. Također je izlagao i u inostranstvu, u Hrvatskoj, Turskoj, Makedoniji, Crnoj Gori, Srbiji. Član je Udruženja likovnih umjetnika BiH od 2011. godine. Trenutno predaje Crtanje u Srednjoj školi primijenjenih umjetnosti u Sarajevu. Dobitnik je Prve nagrade u oblasti grafike na Nagradnom konkursu za likovne radove studenata završnih godina i apsolenata studija likovnih umjetnosti na visokoškolskim ustanovama u FBiH, održanom u Mostaru 2009. godine.

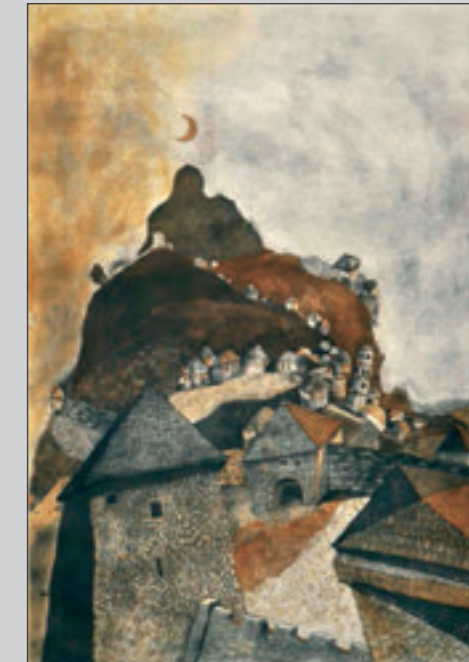
Kontakt: admirganic@gmail.com

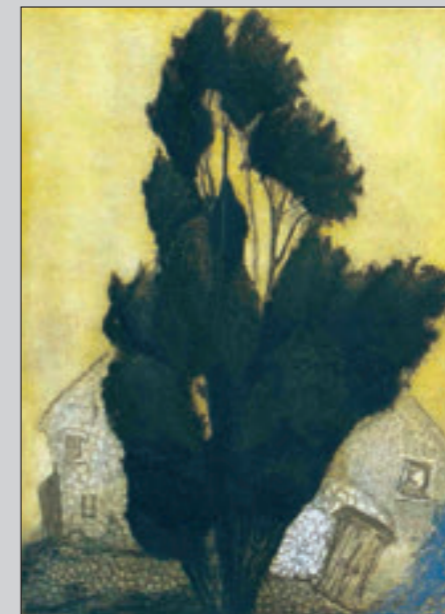
▲ Bosanska alegorija II, vernis-mou, 76x108 cm, 2010. godina

◀ Ima l' jada k'o kad akšam pada, aquarelle, reserve, 76x56 cm

▲ Melanholija, aquarelle, reserve, 108x76 cm, 2010. godina

◀ Tarih o počiteljskom čempresu, aquarelle, bakropis, 76x56 cm

▲ Pogled na Počitelj, aquarelle, vernis-mou, 76x108 cm, 2010. godina